

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

8. BŘEZNA 2020

Z obsahu:

O blahoslavenstvích - Blahoslavení chudí v duchu

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 5. února 2020,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Eulogius z Córdoba

Libor Rösner
- strana 4 -

Sto růží

Panny Marie pro rozjímání (19)

P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 6 -

Začala obnova Mariánského sloupu

v Praze

- strana 7 -

Cesta k Bohu (8)

Sv. František Saleský
- strana 8 -

Turínské plátno poprvé přezkoumal plastický chirurg

- strana 9 -

Matka

Evženie Ravasio (9)
- strana 10 -

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ (Mt 5,3)

Cesta k Bohu (8)

Modlitba

Mám nevýslovnou radost z toho, když pomyslím na velkou čest, kterou má člověk, když smí být se svým Bohem a sám s ním mluvit, s Nekonečným. Skutečně, o tom, co srdce mluví k Bohu, neví nikdo než Bůh sám. Není to nevýslovné tajemství? Na to myslí učitelé náboženského života, když říkají: Abyste se mohli opravdu modlit, bylo by dobré, abyste si představili, že není na světě nic skutečného než Bůh sám.

Modlitba je rosa požehnání, jejímž obcerstvením se v nás svatá touha zazelená a rozkvetne, duše se očistí od svých skvrn a v srdci se zchladí a zhasne žár vášni.

Někteří lidé se mylně domnívají, že potřebují nějaké umělé techniky, aby se dobře modlili, a usilují o určité metody, jejichž ovládnutí se jim zdá být správné. Nepřestávají svoji modlitbu sledovat a zkoumat, aby viděli, jak ji vykonali nebo jak by tento způsob nejlépe uskutečnili. Jinak si myslí, že modlitbu dobře nevykonali. Takoví lidé jsou jako ti, kteří se u cíle své cesty začínají znovu vracet, protože nevykonali cestu tak, jak byla vyznačena.

Tím míním, že v čase modlitby nemáš dbát na to, jestli jsi nějaké pravidlo dodržel nebo ne. Nejlepší modlitba je taková, kdy je modlící se tak ponořen do Boha, že nemyslí ani na sebe, ani na to, co dělá. Jednoduchost je to nejlepší v náboženském životě. Kdo se opravdu vroucně modlí, nemyslí na modlitbu, kterou koná, nýbrž na Boha, ke kterému se modlí. Kdo je zapálen svatým ohněm lásky, nepozoruje svoji lásku, ale zabývá se jenom Bohem, kterého miluje.

Především ti doporučuji takzvanou vnitřní modlitbu a jejím předmětem nechť je především život a utrpení našeho Pána Ježíše Krista. Když se budeš na něho v rozjímání často dívat, pak bude celé tvoje nitro naplněno jím. Budeš poznávat jeho chování a svoje přizpůsobovat podle tohoto vzoru. Ne nadarmo se on nazývá „chlebem, kterým sestoupil z nebe“ pro život naší duše.

„Ježíš“ je to velké slovo naší spásy. Ó kéž bychom mohli toto svaté jméno vyslovovat z celého srdce – myslím učí-

nit božskou lásku Ježíše opravdovým projevem našeho života, v němž on spočívá jako nejhlubší otisk v základu naší duše!

Úvahy o posledních věcech člověka budou užitečné tehdy, když je uzavřeme s důvěrou v Boží dobrotu. Proto se nemáme nikdy zabývat jednostranně myšlenkami na smrt nebo peklo, nýbrž postavit vedle toho kříž Spasitele, abychom když nás přepadne strach z jednoho, mohli vložit s vírou naději v to druhé.

Rozlišujeme zvláště rozjímání a nazírání. Touha po božské lásce vede k rozjímání, rozjímání k nazírání.

Rozjímání vidí předměty, které jsou vhodné, abychom se jich dotýkali, jednotlivě co nejpřesněji a takřka kousek po kousku. Nazírání se však zaměřuje na předmět, který miluje, jednoduchým soustředěným pohledem. Není to nic jiného než láskyplná, jednoduchá a vytrvalá pozornost ducha na Boží věci a jako celkové nazírání vytváří živější a silnější dojem než analytická metoda rozjímání.

Nazírání má vždycky přednost, protože se provádí s chutí, o to více, když se předpokládá, že člověk našel Boha a jeho svatou lásku a užívá jí podle slov: „Našel jsem toho, kterého miluje moje duše. Našel jsem ho, nechci ho nikdy opustit.“ Tím se odlišuje od rozjímání, které vyžaduje obecně námahu a úsilí myšlení, protože

náš duch kráčí od úvahy k úvaze a hledá předmět své lásky – nebo lásku svého milovaného – hned tu a hned zase tam.

Blažení jsou ti, kteří nejdříve po zralé úvaze jako rozjímající zvážili důvody Boha milovat, a potom z toho vyvodili jediný závěr a po vzoru svatých Augustina a Bruna volali z hloubi svých duší: „Ó Dobroto, ó Dobroto, stará a vždy nová Dobroto!“, nebo jako svatý František z Assisi jenž opakoval celou noc na kolenou tato slova: „Bože, můj Bože a mé všechno!“

Máš-li podobnou lásku v modlitbě, pak se modli stále ve zbožném usebrání před Bohem a setrvávej v pocitech, které ti přicházejí, aniž bys pospíchal. Snaž se, abys to, co říkáš, říkal se vši srdečností. Jeden jediný zbožně pomodlený Otčenáš je lepší než mnohé, které jsou kvapně a bezmyšlenkovitě odříkané.

Pokud se tvé srdce cítí být spoutáno přítomností Milovaného, nemusíš pokračovat, ale setrvej jen v této přítomnosti. Nenamáhej se, dej své lásce průchod. Bůh řekne dosti tomu, kdo se na něho dívá a nechá dívat se na sebe.

Když je duše takovým způsobem usebrána v Bohu, může se stát, že prodlévá v takovém nazírání dobroty svého Milovaného, že se jí zdá, že její pozornost už skoro není pozorností. Tak je jednoduchá a něžná. Je tomu jako u některých řek, které tak tiše a klidně tečou, že pozorovatel na břehu nebo také plavec ve člunu nepozorují žádný pohyb. Tak klidně plyne onen proud. To nazývá svatá Terezie „modlitba klidu“. Když prodléváš v takové prosté a čisté důvěře dítěte Božího, zůstaň v tom stavu a nesnaž se ani v nejmenším probudit zvláštní úkony rozumu nebo vůle. Protože tato prostá, důvěrná láska, toto láskyplné spočívání v náručí Božím pochopí všechno samo v sobě, co tam hledáš. Je lépe spočívat na této svaté hrudi, než jinak bdít.

Ptáš se mne, milá duše, jak je možné ducha tak připoutat v Bohu, že jej nic od něho nemůže odloučit. Odpovídám: K tomu se musí zemřít a být vykoupen, pak teprve nemůže být už žádné odloučení. Nebo myslíš roztržitost, když mluvíš o „odloučení“? Ale roztržitost tě neoddeluje od Boha, to dělá jenom hřích.

Musíme totiž rozlišovat mezi Bohem a pocitem blízkosti Boží, mezi vírou a pocitem víry. Některí si myslí, když už ne-

Turínské plátno poprvé přezkoumal plastický chirurg

pocítují blízkost Boží, že se již nepohybují v jeho přítomnosti. To je nerozumné. Když někdo vytrpí mučednickou smrt pro Boha, nemyslí možná ve svých bolestech ani na okamžik na Boha, a přece je to nejvyšší láska.

Je vlastností lásky, že dělá milým přítele a všechno, co s ním souvisí. Láska šíří svoji vůni a svůj půvab na všechno konání milovaného, i když to samo o sobě není nic velikého. Všechno dobré, co vykoná dítě Boží, je Bohem požehnané. Kdo daruje stromek, nedává s ním také listy, květy a plody? „Spravedlivý vzejde jako palma, poroste jako libanonský cedr. Jsou zasazeni v Hospodinově domě a vzejdou v nádvoří našeho Boha.“ Listy, květy, plody porostou a budou požehnány Boží důstojností.

Nemáme také výslovný, vyložený úmysl každý skutek vykonat pro Boha, i tak je přesto tento úmysl zahrnutý ve skutečné jednotě a společenství lásky, které nás spojuje s Bohem. A proto je už všechno, co konáme, a celá naše osoba posvěcena božskou dobrotou. Není právě nutné, aby dítě, které bydlí v domě svého otce a užívá jeho přístřeší, prohlašovalo, že všechno, co získá, patří jeho otci. Protože jeho osoba mu patří, tak také bez všeho to, co na tom závisí. Stačí už, že jsme dětmi Božími, aby všechno, co děláme, bylo k jeho počtě.

Zůstaň tedy jen pevně ve svém zaměření vůle, setrvávej stále v Boží přítomnosti, abys byl dokonale oddán jeho nejvyšší vůli!

Když s ním mluvíš, hled' jenom na něho, místo na způsob, jak k němu promlouváš! Když my stálým pozorováním svého konání chceme prohlédnout sami sebe – dostaneme se jistě do bludiště, kde ztratíme jakékoliv východisko. A byla by nesnesitelná snaha myslet si, co si myslíme – všimati si toho, čeho si všimáme – duchovně se dívat, co duchovně vidíme – rozlišovat, co rozlišujeme – a vzpomínat si, co si vzpomínáme. Nedošli bychom do konce.

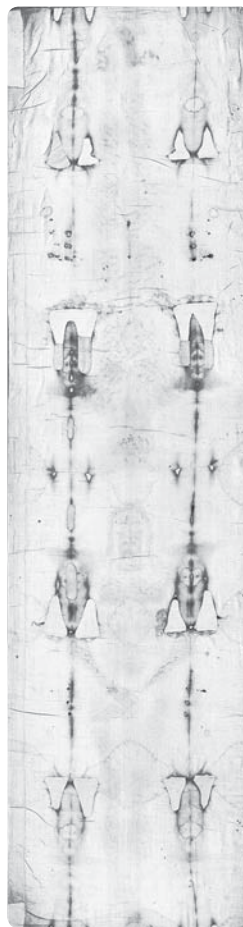
Mysli stále jenom na svůj pokrok v dobrém a na svoje dřívější hříchy a chyby – myslí jenom na to, aby ses před Bohem pokořoval a velebil jeho milosrdenství, se kterým tě v milosti přijal.

Tvoje utrpení pochází z toho, že ses více obával zla, než že jsi miloval dobro.

Turínské plátno patří k nejčastěji zkoumaným předmětům na světě. Zabývali se jím vědci z oborů, jako je hematologie, chemie nebo biologie. Nyní jej však poprvé analyzoval plastický chirurg.

Toto prvenství si může připisat profesor Bernardo Hontanilla z kliniky navarrské univerzity. Výsledky svých bádání publikoval v časopise *Scientia et Fides*. „Všechna dosavadní bádání tvrdí, že poloha muže z plátna je typická pro mrtvé tělo. Ve skutečnosti však jde o obvyklý pohyb osoby, která se snaží vstát,“ domnívá se španělský lékař. Na plátně je podle něho obtisknuta podoba živého člověka. „Pokud plátno zakrývalo Ježíšovo tělo, zdá se rozumné domnívat se, že on by chtěl ukázat na témže předmětu nejen znamení smrti, ale také zmrtvýchvstání,“ dodává profesor Hontanilla.

„Poloha těla ukazuje první, počáteční gesto zvedání se,“ pokračuje chirurg a s vědomím, že výsledky jeho zkoumání mohou vyvolat polemiky, ujišťuje, že své teze může vědecky doložit. „Jestliže

všechny stopy, které se na plátně nacházejí, propojíme s tím, co popisují evangelia, všimneme si, že se všechno dokonale shoduje, nejen pokud jde o smrt, ale také o zmrtvýchvstání. Na jednom a témže předmětu nacházíme jak statické znaky smrti, tak i dynamické znaky života. Jestliže podoba na plátně je Ježíšovou podobou, pak mají křesťané doklad o jeho smrti a zmrtvýchvstání,“ uvádí plastický chirurg Bernardo Hontanilla.

Připomeňme, že vzácnou relikvii uloženou v turínské katedrále bude možné spatřit na konci letošního roku. Mimořádný výstav schválil papež František u příležitosti novoročního mezinárodního setkání *Pouti důvěry na zemi*, pořádané letos už po třiačtyřicáté ekumenickou komunitou bratří z Tazé (28. 12. 2020 – 1. 1. 2021) tentokrát právě v piemontské metropoli.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
18. 2. 2020

Snaž se o pokornou a milou lásku, konej s radostí svoji práci a nezapomeň své srdce čas od času pozvednout k Bohu a své myšlenky k věčnosti.

Jestliže jsi příliš vázaný na všední věci a pozemský obchod, přineseš jenom nepatrné a pozdní květy. Pokud se však světa přidržuješ jenom do té míry, jak to vyžaduje tvé povolání, brzy rozkvetěš v lásce a budeš šířit příjemnou vůni.

Nezapomínejme tedy občas se stáhnout do ústraní, i když jsme navenek mezi lidmi a svými záležitostmi. Jako mají ptáci svá hnízda na stromech, aby se do nich mohli podle potřeby schovat, jako mají jeleni v lesním houští svá zákoutí, kde hledají ochranu a schovávají se před letním úpalem, tak má mít i naše srdce každý den útočiště, ať je to u kříže nebo

v ranách Ježíšových nebo jinak v blízkosti Boha, abychom se do něho skryli a odpočinuli si jako v ochlazujícím stínu lesa, nebo nalezli ochranu jako v pevném hradu.

Často se stává, že jsme při práci tak spojeni s Bohem jako při rozjímání. Zde mohu jenom zopakovat: Kde je více lásky, tam je to nejlepší.

Jak šťastná je duše, která si v klidu svého srdce uchovává svatý pocit přítomnosti Boží! Její sjednocení s Boží dobrotou se stále zvětšuje, i když to třeba nepozorujete, a proniká celou vaši bytost svatou láskou.

(Pokračování)
Z Dienst am Glauben 4/2017
(Překlad do němčiny Otto Karrer)
Český překlad -mp-
(Redakčně upraveno)

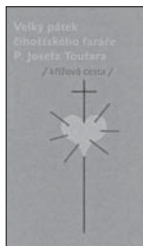
PRO DOBU POSTNÍ A VELIKONOCE

KÁZÁNÍ PRO DOBU POSTNÍ A VELIKONOČNÍ
Bernard z Clairvaux • Z latiny přeložila Markéta Koronthályová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Sbírka kázání svatého Bernarda pro okruh doby postní a velikonoční navazuje na předchozí výbor adventních a vánočních kázání (*KRYSTAL OP, s.r.o., 2016*). Bernard uvádí své posluchače do tajemství tohoto liturgického období, aby je mohli s užitekem slavit, čerpat nabízené milosti a ještě více se přimknout ke Kristu, jenž nás přišel vysvobodit z hříchu a povznést k důstojnosti a svobodě Božích dětí. Soubor přináší kázání pro neděli Devítníků, pro dobu postní, na Květnou neděli, na středu Svatého týdne, na Zelený čtvrtek a Zmrtvýchvstání Páně, na velikonoční oktáv, Prosebné dny, Nanebevstoupení Páně a na Soslání Ducha Svatého. Texty kázání jsou paralelně bilingvní – v latině a češtině.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Váz., přebal, A5, 272 stran, 330 Kč

VELKÝ PÁTEK ČÍHOŠTSKÉHO FARÁŘE P. JOSEFA TOUFARA (KŘÍŽOVÁ CESTA)
Miloš Doležal - Marie Judit od Ježíše Zmrtvýchvstalého OCD • Ilustrace Bohuslav Reynek

Křížová cesta vystavěná na čtrnácti obrazech, čtrnácti pozastavených situacích na životní cestě i v trýznivém životním finále číhoštského faráře P. Josefa Toufara (1902–1950), jedné z prvních obětí komunistického režimu u nás. Vznikala několik let. Doplnují je medita-

ce, modlitby, prosby karmelitánské řeholnice Marie Judit od Ježíše Zmrtvýchvstalého z kláštera v Dačicích.

Nezávislý podmelechovský spolek, z.s. Brož., 100x175 mm, 80 stran, 180 Kč

LURDY

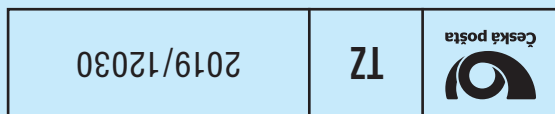
PROČ JÁ? • PŘÍBĚH ZÁZRAČNÉHO UZDRAVENÍ V LURDECH
Bernadette Moriauová ve spolupráci s Jeanem-Mariem Guénoisem • Z francouzštiny přeložila Věra Hrubanová • Odpovědný redaktor Stanislav Předota

Bernadette Moriauová vstoupila v 19 letech do řádu sester františkánek oblátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a stala se ošetřovatelkou, o čemž od mala snila. Svůj život zasvětila Bohu a druhým. Brzy však začala trpět bolestmi zad, které se i po několika operacích postupně zhoršovaly. Musela přestat pracovat, velké bolesti tlumily léky a voperovaný neurostimulátor. Nakonec se invalidní Bernadette mohla pohybovat jen s velkými obtížemi a na krátké vzdálenosti. Její praktický lékař jí v roce 2008 navrhl, aby se zúčastnila diecézní poutní cesty do Lurd. Po návratu domů pocítila, jak její tělo zalilo nezvyklé teplo a krátce nato všechny její obtíže náhle vymizely. Toto překvapivé uzdravení studovalo mnoho lékařů deset let. Nakonec konstatovali, že za současného stavu vědeckých poznatků je nejsou schopni vysvětlit. Začátkem roku 2018 diecézní komise jmenovaná biskupem uznala Bernadettino uzdravení za zázračné. Je to 70. lurdský zázrak v posledních 160 letech. V této velmi upřímné zpodobě autorka opakovaně hledá tajemné důvody tohoto zázraku: Proč já? *Stanislav Juhaňák - TRITON • Váz., přebal, A5, 176 stran, 249 Kč*

Upozorňujeme také na nabídku speciálního BALÍČKU 10 KNIH PRO ČTENÁŘE SVĚTLA, kterou najdete na STRANĚ 13. Balíček můžete objednat spolu s jinými knihami z naší nabídky.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Daniel Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevního schválení Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.